

тоталітаризму, розповів мені якось Г.Ф.Шило і про те, що, повернувшись у 1939 р. з Варшави, де працював асистентом кафедри славістики Варшавського університету, у Рівне, не сприйняв радянської влади й дійсності і, при відступі німецьких окупаційних військ, вирішив емігрувати на Захід. Проте, не вдалося йому це, бо встиг добратися лише до Турки (Львівська обл.), де його наздогнали радянські війська і йому з великим трудом удалося звідтам вибратись та уникнути арешту органами НКВД. Вислухавши це, я запитав його: “Ви що, Гавриле Федоровичу, пишете це і в автобіографії?”. На що почув відповідь: “Ага, нема дурних”. “То, – запитую, – навіщо мені про це розповідаєте?”. На що почув відповідь: “Бо вас давно знаю і вам довіряю”. Розповідав мені Гаврило Федорович і про різні свої негаразди, про важку недугу дружини, про проблеми з друкуванням своїх праць, про свої конфлікти в інституті тощо. Торкалися ми і різних наукових проблем.

На засіданнях спеціалізованої вченої ради Г.Ф.Шило, як її член, був досить активним. Недивлячись на свій у той час уже поважний вік і підірваний стан здоров'я, він не пропустив жодного засідання Вченої ради. До здобувачів ученого ступеня завжди ставився толерантно, брав активну участь в обговоренні.

Пишучи ці спогади, не можу не згадати, що, наскільки мене не зраджує пам'ять, десь у 1982 р. Гаврило Федорович звернувся до мене з проханням ознайомитися з його працею “Словник українських говорів Наддністрянщини” і дати про нього свій відгук з рекомендацією до друку. Цей словник я вичитував десь два місяці. Моїх зауважень було чимало. Гаврило Федорович подякував мені за них і пообіцяв їх урахувати. Але чи урахував – я не цікавився. Старанням Інституту українознавства НАН України, при фінансовій підтримці Наукового товариства ім. Шевченка в Америці, цей словник, під редакцією д. ф. н., проф. Л.Полюги та к. ф. н. Н.Хобзей, був опублікований аж у 2008 р. На його титульній сторінці значиться: Інститут українознавства ім. І.Крип'якевича Академії наук України, Наукове товариство ім. Шевченка в Америці. Гаврило Шило. Наддністрянський регіональний словник. – Львів; Нью-Йорк, 2008. – 288 с. Цей, гарно виданий словник, ласкаво подарували мені його редактори та дочка Г.Ф.Шило Оксана Гаврилівна.

Нові видання

Молинь В.Д., Молинь І.Р. Микола Тимків (присвята 100-літньому ювілею майстра). – Косів: Писаний Камінь, 2009. – 28 с.: іл.

Гуцульський регіон України продовжує постачати історію українського національного мистецтва непересічними індивідуальностями в різних галузях народної творчості. Ще недавно ім'я Миколи Тимківа (1909-1985) згадувалося в числі живих практиків мистецтва, сьогодні ж воно поглиблює розуміння цілого історико-культурного феномена – косівської школи різьбярства. Авторі-упорядники видання, присвяченого 100-літтю від дня його народження, зуміли вперше систематизувати велику творчу спадщину народного майстра, пов'язавши її з активною громадською діяльністю М.П.Тимківа. Незважаючи на невеликий об'єм видання і максимально стислий нарис життя і творчості митця в такий спосіб починає вшановуватися носій ще одного досвіду традиційної естетичної культури українців.

Після короткого переднього слова Івана Кочержука, голови Косівської регіональної організації Національної спілки художників України, друкується основний текст Валентини та Івана Молинів – “Микола Тимків – майстер широкого творчого діапазону”, в якому подається прискіплива творча біографія М.П.Тимківа з наведенням цінного документа – свідоцтва, виданого Миколою Тимківом про закінчення навчання у приватній школі-майстерні Василя Девдюка у с. Старий Косів (1924-1927). Услід друкується світлина з родинного архіву – “М.Тимків з майстрами. Косів, 1928”, а також корпус фоторепродукцій його основних творів. Цю частину видання завершують дві документальні світлини, на яких М.П.Тимків стоїть серед членів своєї родини, а також репортажний знімок з науково-практичної конференції, присвяченої століттю від дня народження визначного майстра.

Видання, зверстане у форматі невеликого альбому, збагачує історіографію такого шанованого у світі явища, як косівська школа різьбярства. З її появою можна очікувати поглиблення зацікавлення цим феноменом науковців як в Україні, так і поза її межами.

Роман ЯЦІВ